

Nét riêng Sài Gòn

Sài Gòn đang vào khoảng mùa thú vị nhất trong năm. Buổi sớm có cái ẩm ướt mơn man của mùa xuân, buổi trưa có cái nắng hanh hao quen thuộc và cơn mưa đi lạc bất chợt, buổi tối có chút se lạnh gợi nhớ Cao Nguyên mùa giáp tết. Cuộc sống hiện đại không phải lúc nào cũng cho phép con người ta thả trí tưởng tượng của mình bay xa như thế. Thật hạnh phúc khi được ngồi với những người bạn thân, chậm chậm nhìn "từng giọt từng giọt café lọc qua phin thời gian nhỏ xuống đời những buồn vui".

Một góc bên trong quán Hình Như Là

Ở Sài Gòn, bạn phải mất nhiều thời gian để cố tìm cho được một khoảng không gian có vẻ là nơi để uống café. Nghe như vô lí, nhưng là thật. Để thỏa mãn cái thú sưu tầm quán đẹp của mình, tôi không ít lần lang thang trên phố. Rồi rút ra một kết luận: quán đẹp có ở khắp nơi và được nhìn ở nhiều khía cạnh khác nhau: nội thất, phong cảnh... Nhưng đều có một điểm chung: trong khung cảnh đó, ngôi nhà đó, ... với bàn tay khéo léo của người chủ bỗng trở thành chốn bình yên trở về.

Trên đường Nguyễn Đình Chính (Q. Phú Nhuận), quán Hình Như Là nép mình khiêm tốn. Ngồi uống café ở đây, tôi lại nhớ vùng đất Cao Nguyên lãng đãng mờ sương. Hình như có nét thân quen: những bức tranh, hình khối, đường nét, những đồ vật cũ, ô cửa nhỏ, mảnh tường sáng tối... Tất cả hòa quyện vào nhau hài hòa và mang một sắc thái hoài cổ lãng mạn. Lãng lẽ nơi góc tường, những ngọn nến cháy bập bùng như lời mời gọi. Những ngày Hình Như Là, tôi thường thấy rất nhiều hoa. Những giỏ hoa treo lủng lẳng, dọc bờ tường, trên bậc thềm, ở từng bàn, ... Hoa như vẫy chào, nhạc du dương như níu bước chân người... Chủ quán, cởi mở và hiếu khách, vào dịp lễ tết đều có những món quà nho nhỏ để thưởng dành cho mỗi vị khách của mình. Ngoài ra, khách còn có thể lưu lại bút tích của mình vào sổ lưu niệm của quán để ghi nhớ một thời.

Café A.Q nằm ở góc đường Trần Cao Vân và Mạc Đĩnh Chi (Q.1) là ngôi nhà cổ màu đen đã hàng trăm tuổi, xây dựng theo kiến trúc Pháp, bao bọc bởi hàng rào gỗ song thưa. Cách bài trí và sử dụng màu sắc tương phản rất bắt mắt, tạo một không gian ấm cúng sang trọng. Đồ vật trang trí đa phần là đồ cổ, một lối chơi xa xỉ nhưng thể hiện tính nghệ thuật cao. Khách còn được tận mắt trông thấy cách chế biến café theo phương pháp rang sấy cổ điển trong lò đất nung được đập bằng tay. Ngồi trong khung cửa sổ trong buổi sáng nắng trong veo giữa một không gian ấm cúng của kiến trúc cổ xưa, cảm nhận hương vị đậm đà và truyền thống của café nguyên chất Ngọc Phụng từ "A. Q – Một ngôi nhà hoàn toàn màu đen, ngả bóng xuống mảnh vườn xanh vì cỏ và cây, reo với gió, đo với nắng qua hàng rào gỗ thưa. Một ốc đảo nhỏ bé, chứa đầy những hoài niệm của hơn 50 khoảng khắc trong lịch sử 300 năm Sài Gòn" (Trích Nhà Đẹp-1998)

Quán Cối Riêng

Vườn không rộng nhưng có thể chứa cả thiên nhiên. Bước lên bậc tam cấp, qua ngưỡng cửa chính màu đen nổi bật của quán Thủy Trúc, (Bùi Thị Xuân, Q. Tân Bình), tôi với bạn bè ngồi uống café trên bộ bàn ghế phía hữu. Gió thổi lùa qua khuôn cửa bao bọc tất cả trong cảm giác mát mẻ, nhìn ra góc vườn có bụi trúc xanh, hồ nước nhỏ với thảm cỏ ven bờ cảm nhận sự thư thái dễ chịu. Điều đáng tiếc là quán không mở cửa vào buổi sáng làm cho những người có thói quen thưởng thức

café sáng như tôi đôi lần bị hẫng, như bị chối từ.

Tôi đến Cối riêng. Ngôi nhà mới xây sửa, chế biến còn tươi màu sơn nhưng vẫn giữ được nét kiến trúc Pháp dù cũng bị bào mòn đi ít nhiều. Quán đã xuất hiện trên một trang web của Nhật ở phần giới thiệu về văn hóa Việt Nam. Trần nhà không có plafông để lộ những mảng ngói, gạch nâu đỏ, những bộ bàn ghế bằng sắt được làm theo kiểu dáng trang trọng với những đường cong và họa tiết trang trí góc cạnh. Khoảng vườn thoáng đãng trong lành với một góc hồ là khóm trúc và từng đám lục bình, bèo, sen nổi trên mặt nước. Một khoảng không gian riêng lý tưởng cho những người thích ngắm trăng sao và thưởng thức nhạc. Cối riêng cũng là nơi diễn ra những hoạt động văn hóa nghệ thuật (như trong dịp 1-4 có buổi nhạc hòa tấu và nhạc sống về Trịnh Công Sơn).

Nằm khuất trong hẻm 63 đường Lê Văn Sỹ (Q. Phú Nhuận), Café Chốn Xưa là một phát hiện tình cờ thú vị. Ai cũng thích thú khi được lọt vào một không gian êm ái cỏ hoa mọc chen nhau hài hòa vui mắt, thậm chí còn tận dụng cả mảng tường để trồng những loại cây bám lên đó. Ngôi nhà có vẻ thấp bé bên ngoài nhưng khoáng đạt bên trong. Phong cách phục vụ của các nhân viên lại rất ân cần chu đáo, tạo cảm giác hài lòng và dễ chịu cho khách khi đến đây. Giữa khung cảnh êm đềm ấy, tôi lại nhớ những bản tình ca của Phú Quang: "những gương mặt lạ quen, những giọt cà phê đen đặc. Em ngồi một mình khuấy loãng thời gian...".

Cuộc sống luôn ẩn chứa những điều thú vị, có khi rất gần đây đây. Mỗi lần ngồi quán, bỗng dưng cảm chút hạnh phúc mong manh, giản dị trong sáng sớm chiều hôm mà chợt thấy thời gian, không gian như ngưng đọng trong một khoảnh khắc hiem hoi. Hình như điều này người ta không thể nào có được ở những hàng quán café xô bồ ồn ào mọc nhan nhản khắp nơi...(VH-NT)